

Foto: Florin BIOLAN

Andreea DUMITRU

George Banu despre actorul în recital

Pornind de la piesa lui Matei Vișniec, *Frica*, întrupată de Ioana Crăciunescu, dar mai ales de la *Celălalt Cioran*, încarnat de Ovidiu Iuliu Moldovan, din al său text montat de Radu Penciulescu la Teatrul Național din București, criticul și teoreticianul George Banu a susținut, în cadrul Festivalului

Foto: Florin BIOLAN

Internațional de la Sibiu, o conferință pe tema, plină de tensiune: *Actorul la persoana I: între biografie și ficțiune*. S-a dovedit a fi o reabilitare plină de spirit și voluptate a unui gen aparent desuet, *recitalul*, înțeles nu ca „dublu al lecturii”, ci ca „eveniment exemplar legat de parcursul actorului” rămas singur din „neangajare” ori din pura „vocație a ascezei”. Este esențială pentru George Banu distincția între „actorul-interpret”, cel care „realizează o sarcină în cadrul reprezentației”, și „actorul-poet”. Doar acesta din urmă, „cititor revoltat”, poate „capta nervii scriiturii, destabilizând-o”, îngăduindu-ne, astfel, „să ascultăm arhitectura limbii”. Practica recitalului nu face decât să sporească „atracția mitologiei actorului”. Un exemplu generos: Emil Botta, a cărui prezență

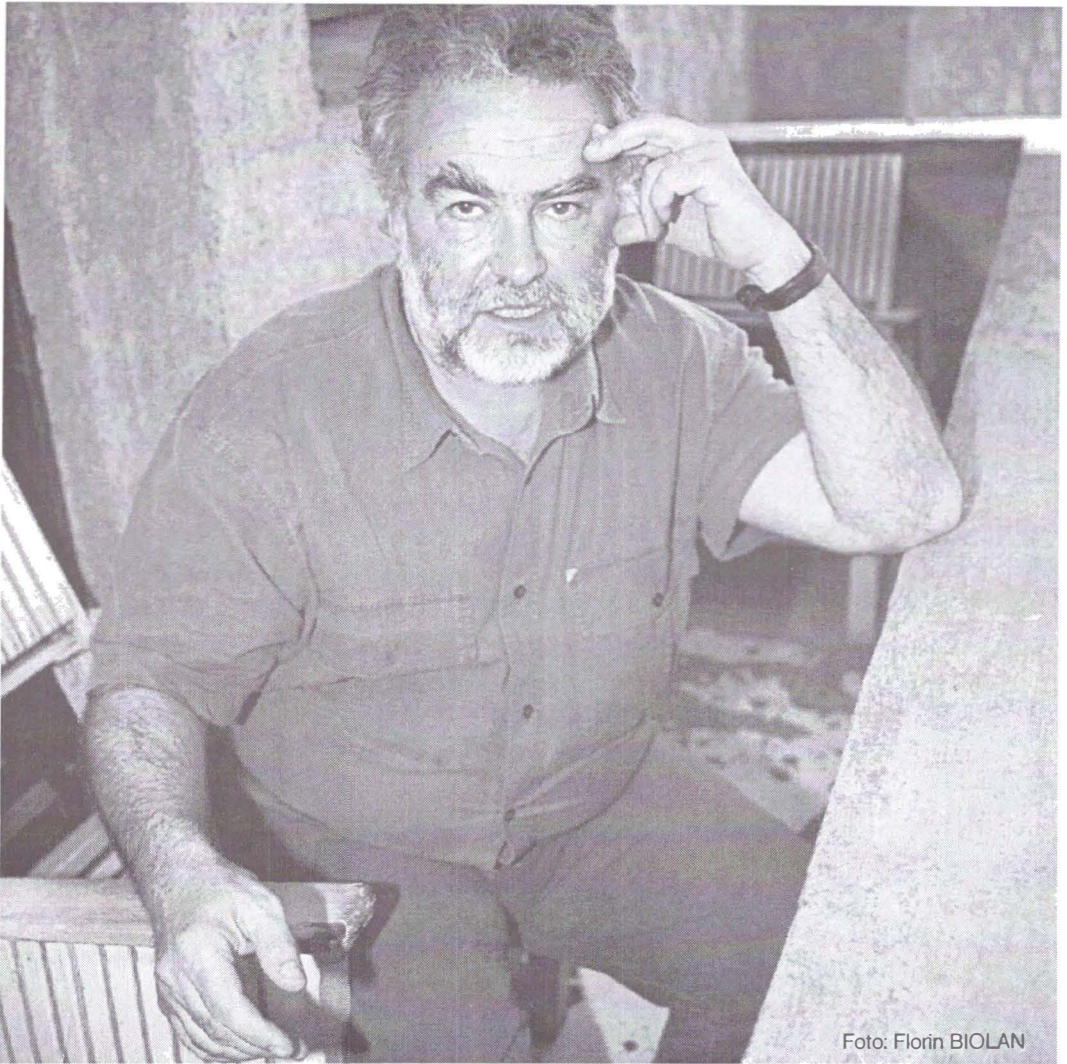

Foto: Florin BIOLAN

scenică, prin excelență biografică, părea destinată mai degrabă unui singur spectator decât unui public – aceluși spectator privilegiat, tentat să-și proiecteze emoțiile, într-un mod aproape erotic, asupra corpului „actorului redus la solitudine maximă”. „Neprotejat”, „transparent”, „expus”, gata să parcurgă purgatoriul pentru a deveni un nimeni, la dispoziția textului – iată-l pe actorul în recital, „spălat de teatru”, dezbrătat de clișeele și ustensilele artei sale. Ioana Crăciunescu a completat seducătorul discurs al lui George Banu, din dublă perspectivă, de actriță și de poetă, asemuind recitalul cu o „intrare în schitul literaturii” și evocând debutul ei în limba franceză, o experiență „destabilizatoare”. Chiar și cei mai puțin pasionați de genul aflat în discuție au părăsit Sala Barocă a Muzeului Brukenthal cu o reverență în gând pentru *actorul* care știe „să se umple de libertățile singurătății, dar și de veninul ei”...